

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. РИНОК ЧУДОВИСК

Мама частенько казала, що серце Тем належить Жаским Землям. — Це означає, що ти мрійниця, — пояснювала вона доньці. — Мандрівниця — зовсім як я.

— А ще це означає, що тобі слід бути обережною, — додавав тато. — Коли серце тягне в Жаскі Землі — без мудрості його не приборкати, а без сили його не захистити.

Мама у відповідь на це посміхалась.

— Ти — моя сила, Таку. А Брен — моя мудрість.

— Бреніген? Ліл, ти знаєш, я його люблю, але твій брат — страшенний йолоп, він і жовтий сніг жертиме, якщо йому сказати, що він на смак нагадує віскі.

Тем добре пам'ятала мамин сміх — то була справжня музика. А от чи сміявся колись її тато?.. Здається, ні. Так Гешфорд і до того, як Жаскі Землі загрибли його дружину, не був веселуном, а після — й поготів.

— Дівчино! Агов, дівчино!

Тем закліпала. На неї уважно дивився якийсь купець із зарослими щоками та облямованою поживклим волоссям лисиною.

— Якась ти надто молода, як для приборкувачки.

Вона випрямилась, так ніби вищий зріст додав би їй віку.

— І що з того?

— Що з того... — почухав він струп на лисині. — Що тебе привело на Ринок Чудовиськ? Ти в банді, чи що?

Ні, Тем не була найманкою. Захистити себе зі зброєю в руках вона б не змогла. Хіба що вміла з лука стріляти — та й то абияк; кожен, у кого є дві руки та стріли, стріляв би не гірше. Крім того, у Така Гешфорда було дуже жорстке правило, якщо йшлося про те, щоб його єдина донька стала найманкою і вступила в якусь банду: «Чорта лисого!»

— Ага, — збрехала вона. — Я в банді.

Чоловік зміряв високу худорляву і беззбройну дівчину, що стояла перед ним, підозріливим поглядом.

— Справді? І як та банда називається?

— «Салат зі щурятини».

— «Салат зі щурятини»? — обличчя купця засвітилося, ніби вивіска борделю з настанням темряви. — Дідько, крута назва для банди! Будете битися завтра на арені?

— Звичайно, — знову збрехала Тем.

Хоча, як любив казати її дядько Брен, брехня — немов каскарське віскі: де одну чарку хильнеш, там і десять піде.

— Власне, я сюди й прийшла, аби обрати, з ким битися.

— А, то ти з тих жінок, що мають усе під контролем тримати? Зазвичай банди доручають виторговувати умови своїм звідникам, — схвально кивнув чоловік. — А мені подобається твій підхід. Здається, ти знайшла, що шукала. Є у мене зараз одна тварюка — ви з нею натовп просто на вуха поставите, а про твій «Салат зі щурятини» барди співатимуть звідси й аж до Літнього Базару!

Чоловік підійшов до накритої полотном клітки й театральним рухом зірвав з неї тканину.

— До вашої уваги! Страхітливий кокатріс!

Тем кокатрісів ніколи в житті не бачила, але чула про них достатньо, аби зрозуміти, що у клітці сидить хто завгодно, але не він.

Істота у клітці виявилась курчам.

— Курча?! — ображено вигукнув купець, коли Тем йому це сказала. — Дівчино, чи ти сліпа? Поглянь, яке воно завбільшки!

Це було велике курча — тут не заперечити. Його пір'я було пофарбовано в чорний колір, а дзьоб обмашено кров'ю, аби воно мало зловісніший вигляд, але Тем це не переконало.

— Від погляду кокатріса плоть перетворюється на камінь, — промовила вона.

Купець посміхнувся, немов мисливець, який загнав свою здобич просто в задалегідь приготовану пастку.

— Тільки якщо він того забажає, любя моя! Адже, наприклад, у кожної бджоли є жало, правильно? Але вжалить вона, лише якщо її розізлити. А скунс — він завжди смердить, але забризкає тебе, тільки якщо його налякати. О, а що це тут, поглянь!

Чоловік потягнувся рукою до клітки й дістав грубо обтесаний камінець, який віддалено нагадував білку. Тем вирішила не подати знаку, що помітила на ньому написану крейдою ціну.

— Ще одна істота сьогодні стала його жертвою! — вів далі купець. — Стережіться...

— Куд-кудак! — озвалося курча, в якого відібрали його єдиного друга.

Між Тем і торговцем запала незручна мовчанка.

— Мені час іти, — нарешті сказала вона.

— Най тебе Гліф благословить, — сухо відповів чоловік, знову накидаючи на клітку з курчам шматок тканини.

Тем вирушила углиб Ринку Чудовиськ, який був вулицею під назвою Вапнярка до того, як на північ від нього стали рости, ніби гриби, арени, а з півночі почали стікатися гендлярі зі своїм крамом. Вулиця була пряма та широка, як майже кожна в Ардбурзі, й обабіч неї тягнулися дерев'яні загони, залізні клітки та ями, огорожені колючим дротом. Зазвичай там було не надто людно, але завтра на арені мали відбуватися бої, тому до міста прибували найвідоміші банди найманців з усього Грандуалу.

До речі, було у Така Гешфорда правило і щодо того, аби його єдина донька не вешталась поблизу Ринку Чудовиськ чи арен або взагалі не спілкувалася з найманцями. Так, вгадали: «Чорта лисого!»

Попри це, Тем часто ходила цією дорогою на роботу — не тому, що так було швидше, але тому, що це місце пробуджувало щось усередині неї. Воно її лякало. Воно збурювало її. Нагадувало

всі ті історії, що розповідала їй мама: про відчайдушні вчинки та карколомні пригоди, про жажливих чудовиськ і хоробрих героїв типу її батька та дядька Брена.

Словом, схоже було, що Тем до кінця своїх днів подаватиме чарки і гратиме на лютні за мідяки у шинку в цьому завітреному Ардбурзі, і прогулянка Ринком Чудовиськ — це найбільша пригода, яка світить їй у житті.

— Поглянь сюди! — покликала її, коли та проходила повз, рясно зататуйована нармерійка. — Огри потрібні? У мене є огри. Свіженькі, із Західного Струмка! Такі злі, що здуріти можна!

— Мантіко-о-о-ра! — кричав голомозий північанин зі страшними шрами на обличчі. — Мантіко-о-о-ра!

І дійсно, у нього за спиною стояла справжня жива мантікора. Її кажанячі крила були закуті в ланцюги, хвіст із жалом був схований у шкіряний мішок, а на лев'ячу пащу надягнули намордник, — але навіть поневолена, вона мала дуже страхотливий вигляд.

— Варги із Зимових Лісів! — перекрикував низьке гарчання інший торговець. — Народжені в Жаских Землях, вирощені в розпліднику!

— Гобліни! — волила на всю горлянку немолода пані, що стояла на заґратованому залізними прутами візку. — Купуйте гоблінів! Марка за одного, десять — за дюжину!

Тем придивилась уважніше до клітки, на якій стояла жінка. Там було повно невеликих брудних істот, здебільшого хирлявих та виголоднілих. Їй майнуло в голові, що й дюжина їх навряд чи зуміє дати опір навіть нікудишній банді найманців.

— Агов! — закричала на неї згори немолода пані. — Тут тобі не крамниця з сукнями! Годі витрішки ловити — або купи триклятого гобліна, або вшивайся геть!

Тем спробувала уявити, що сказав би їй батько, коли б вона привела додому гобліна на повідку, і не змогла стримати посмішки.

— Та чорта лисого, — промимрила дівчина собі під ніс.

Вона пішла далі, пробиваючись крізь юрмища звідників і приборкувачів, що торгувалися з продавцями та грубуватими каскарськими мисливцями. Тем щосили намагалась не витріщатися на всіляких монстрів і гендлярів, які їх продавали. Були там цибаті тролі, яким відтяти кінцівки обробили сріблом, аби більше